

VİCDAN METROSU

1

İstasyondaki saatin yelkovanı 22:03'ten 22:04'e geldi. Simge, metro istasyonunda bir bankta oturuyordu. İstasyonda o sırada Simge'den başkası yoktu.

Önce sesleri duydu. Biraz sonra da tünelin en uç noktasında bir çift ışık gördü. Üç vagonlu metro istasyona yaklaşıyordu. Simge içinden, bir dakika erken geldi dedi ve ayağa kalktı. Bugün sıra ikinci vagondaydı. Yarın üçüncü, ertesi gün yine birinci... Kapılar tam önünde açıldı. Artık hangi kapının nereye denk geldiğini çok iyi biliyordu. Her sabah ve her akşam, binlerce insanın yaptığı bu iş o kadar sıradan ve sıkıcıydı ki... Sanki insanlar kurulan bir oyuncak gibiydi. Her gün olaylar neredeyse dakikası dakikasına aynı şekilde tekrarlanıyordu. Simge artık istasyondaki insanları bile kendince tanıyordu. Hepsi için birer hayat tasarlamıştı. Başka türlü zaman nasıl geçirdi ki? Nasıl bu sıradanlıktan kurtulabilirdi? Bugün nedense istasyonda kimse yoktu. Bazı akşamlar olduğu gibi geç çıkmıştı. İstasyona doğru yürürken, patronu Hatice'nin mesai bitmek üzereyken önüne yığıldığı dosyalardan bir an önce kurtulmak için nasıl çabaladığını düşündü ve işine lanetler yağdırdı. O dosyalar yüzünden geç çıkmış olsa da istasyonun böylesine boş olması tuhaftı. Simge ikinci vagona bindi. Koltuklar boştu ama o kapının önündeki demire tutunarak gitmeyi tercih etti. Vagonda kendisinden başka bir genç daha vardı. Koltukların birinde, başını cama yaslamış, ayaklarını da karşısındaki boş koltuğa uzatmış uyuyordu. 20'li yaşlarında olmalıydı. Belki de Simge ile aynı yaşta... 25. Simge çocuğu izlemeye başladı. Zaten izleyecek başka bir şey de yoktu. Her şeyi çok iyi biliyordu. Sağ tarafındaki kapının üzerinde, istasyonların isimlerinin yazılı olduğu bir etiket vardı. Sol tarafındaki aynı etiketin ise yarısı yırtılmıştı. Her iki kapının hemen yanında imdat çekici vardı. Arkasındaki camın altında, üzerinde "Yüksek Gerilim" yazılı, boyu neredeyse beline kadar gelen bir elektrik dolabı vardı. Hemen ilerideki koltuğun arkasında ise "Seni Seviyorum Merve" yazıyordu. Galiba liseli bir gencin ilan-ı aşkıydı bu. Tüm bunları düşünürken, etrafını incelemeye gerek duymadı. Gelen 203 numaralı metroydu. Simge normal saatinde çıktığında da o metroya denk geliyordu ve tüm ayrıntıları artık ezberlemişti. Uyuyan genci izlerken düşünmeye başladı. Dün gece televizyonda sabaha kadar Oscar Ödül Töreni'ni izlemiş. En iyi film ödülünü The Hurt Locker aldığı için ise Akademi'ye; "Sabahın beşine kadar bunun için mi uykusuz bıraktınız beni!" diyerek küfürler etmiş. Saat 07:00'de de kalkıp okula gitmiş. Berbat bir tarih sınavı... Uykusuzluk... Üstüne bir de yarın ki nefret edilen hoca Hatice'nin matematik sınavı... Sıkı bir hazırlıktan önce sıkı bir de uyku. Emre'nin gerçekten uykuya ihtiyacı var. Simge'nin ona verdiği isim buydu; Emre. Kendi kendine gülümsemeye başladı. Emre'nin hocasının isminin de Hatice olması onu daha da güldürmüştü. Tüm nefret edilen insanların ismi Hatice'ydi anlaşılan. Sonra bir ara; ne yapıyorum ben ya dedi. Ya çocuk birden uyanırsa? Ya beni böyle hayran hayran onu izlerken görürse? Bu yeni hayat tasarımına kendisini öyle kaptırmıştı ki metro aniden yavaşlamaya başladığında önündeki demiri bıraktığı için neredeyse düşecekti. Metro kapkaranlık bir tünelde durdu. Simge ne olduğunu anlayamadı. Camlardan dışarı bakındı ama kendi yansımasından başka bir şey göremiyordu. Gerçekten çok karanlıktı. İçerisi de bir o kadar aydınlık. Biraz sonra makinistin anonsu duyuldu. "Sayın yolcularımız, sinyalimiz kapalı olduğundan kısa bir süre bekleyeceğiz. Gecikmeden dolayı özür dileriz." Simge oflayarak arkasındaki camın altındaki dolabın üstüne oturdu.

2

Yaklaşık on dakika geçmişti. Ama metro hiç hareket etmedi. Yeni bir anons da duyulmadı. Emre ise hala uyuyordu. Simge arkasındaki camdan diğer vagona yani birinci vagona baktı. O vagon da boştu.

Makiniste mi bir şey oldu acaba diye düşündü. Sabah evden çıkarken eşiyile, yeni yatak odası takımı nedeniyle tartışmışlardı. Eğer beş dakika daha evde kalsaydı tartışma alevlenebilirdi. Hızlı bir şekilde evden çıktı. O kadar hızlı ki telefonunu da evde unutmuştu. Aslında evin kapısını kapatır kapatmaz aklına gelmişti. Ama o an eve tekrar girmeyi istemedi. Fakat makinistin unuttuğu bir şey daha vardı; kalp hapları! Offf. Umarım böyle olmamıştır diye umdu Simge. Gözü tekrar Emre'ye takıldı. Nasıl bir uykuydu bu böyle? Uyandırsam mı acaba diye düşündü. Düşündükçe zaman geçiyor, zaman geçtikçe sanki her yer daha da kararıyor daha da sessizleşiyor ve Simge daha da korkuyordu. Kararını verdi. Emre'nin yanına yaklaştı. "Pardon," dedi. Emre uyanmadı. Biraz daha yüksek sesle konuştu. "Pardon, bakar mısınız?" Emre bu sefer gözlerini aralayabildi. Bir süre kısık gözlerle Simge'ye baktı. "Metro durdu da. Uzun bir süredir böyle. Ne yapacağımı bilemedim." Emre toparlandı. Kendine gelmişti. Simge konuşmasını sürdürdü. "Kusura bakmayın sizi de uyandırdım." "Yoo önemli değil. Metronun bir an önce hareket etmesini ve evde uyumayı tercih ederim." Emre bunları söylerken ayağa kalkmıştı. Şimdi ikisi de kapının önünde duruyorlardı. Emre kapının camlarından dışarı bakmaya çalıştı. Simge, Emre'nin bir şey göremediğini anlayınca "Tüneldeyiz," dedi. Emre, Simge'ye dönerek "Biraz daha bekleyelim," dedi. İkisi de camın altındaki dolaba yaslandılar. Emre cebinden telefonunu çıkardı. Telefonu çekmiyordu. Simge'ye sordu. O da telefonunu kontrol etti. "Çekmiyor," diye yanıtladı Emre'nin sorusunu. Bir süre konuşmadan beklediler. Sonra birden buldukları bölümün ışıkları söndü. Hiçbir şey göremiyorlardı. Simge çılgık attı. Emre "Sakin ol," dedi ama Simge'nin sakinleşmeye niyeti yoktu. Telaş ve korku içinde "Emre imdat çekicini al lütfen. Camı kırılım," dedi. Emre ellerini ileri uzatarak karanlıkta yolunu bulmaya çalıştı. Tam kapının yanındaki imdat çekicine uzanacaktı ki içerisi yeniden aydınlandı. Emre olduğu yerde durup arkasını döndü ve Simge'ye baktı. Simge'nin çok korktuğu belliydi. Bu arada Emre, imdat çekicinin asılı olması gerektiği yerde olmadığını gördü. Karşıdaki diğer kapıya baktı. Orada da imdat çekici yoktu. Ve ikisi de anonsu duydular. "Sayın yolcularımız, sinyalimiz kapalı olduğundan kısa bir süre bekleyeceğiz. Gecikmeden dolayı özür dileriz." Anonsu duyduktan sonra Simge rahatladı. Emre "Neyse ki makinist hala burada," dedi ve uyuduğu koltuğa giderek oturdu. Simge de yan taraftaki koltuğa oturdu. "İsim neydi?" diye sordu Emre. Ayaklarını yine karşıdaki koltuğa uzatmıştı. "Simge. Senin?" Emre tam cevap verecekken duraksadı, sonra devam etti. "Emre. Sen bana az önce Emre dedin. Işıklar söndüğünde... İmdat çekicini almam için." Simge ne diyeceğini bilemedi. "Bilmem. Farkında değilim," demekle yetindi. Emre bir anlam verememişti ama konunun üzerine fazla gitmedi. "Bu arada," dedi Emre. "İmdat çekicimiz yok." Simge iki kapıya da baktı. Aslında her gün yerlerinde olurlardı. Kaybolmak için bugün mü bulmuşlar! Emre ayağa kalkarken "Ben diğer kapılara da bakayım," dedi. Arkaya doğru yürümeye başladı. Sağındaki ve solundaki kapıları geçmişti. Simge o iki kapıda da imdat çekici olmadığını anladı. Emre diğer bölüme geçti. Vagonlar iki ayrı bölümden oluşuyordu. Her bölümde de karşılıklı ikişer kapı vardı. Simge oturduğu yerden Emre'yi izlemeye başladı. Emre vagonun sonunda durmuştu. "Bulabildin mi?" diye bağırdı. Emre "Hayır," diye cevap verdi ve ekledi, "Buraya gelir misin?" Simge hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Yürürken Emre'nin neyi izlediğini anladı. Diğer vagonunda -yani Simge'nin yarın bineceği üçüncü vagonunda- iki kişi daha vardı. İyice yaklaşıncaya gözlerine inanamadı.

3

Diğer vagonunda gördükleri iki kişi, aslında kendileriydi. Ama anlayabildikleri sadece buydu. "Bunlar biziz ya," dedi Simge ve "Nasıl böyle bir şey olur?" diye devam etti. Emre hala şaşkınlıkla diğer vagondakileri izliyordu. "Bilmiyorum." diyebildi. Simge, ışıkların söndüğü zamanki halini almıştı. "Burada hiçbir şey normal değil ya! Metronun durması! Yani bu kadar uzun süre durması. Şimdi bu

gördüklerimiz! Hatta metronun ve istasyonun bomboş olması!” Simge bunları söylerken yerinde duramıyor, kısa adımlarla geziniyordu. Sonra birden durdu. Bir şeyler hatırlıyordu. Ne unutmuştu ki? Emin değildi. Ama parça parça görüntüler görmeye başladı. Sanki asla bitmesini istemediği Lost dizisindeki gibi bir flashback sahnesi izliyordu. Bir kız ve bir erkek. Arkaları dönük. Kırmızı bir koltukta oturuyorlardı. Simge kızı tanıyor gibiydi. Kız ve erkek biraz daha birbirlerine yaklaştılar. Birbirlerine dokunmaya, öpüşmeye başladılar. Görüntü yok oldu. Simge hafızasını biraz daha zorladı. Görüntü tekrar geldiğinde bu defa yüzlerini görebiliyordu. Kızın kim olduğunu anladı. Kendisiydi. Bir anlam veremedi. Emre'nin seslenmesiyle görüntü bulutu dağıldı. Emre diğer vagondaki kendilerini izlerken bir şey dikkatini çekmişti. Diğer vagondaki kendisi cebinden telefonunu çıkardığında anlamıştı. Az önce yaşadıkları, şimdi izledikleri vagona tekrarlanıyordu. “Bak bizim yaptıklarımızı yapıyorlar,” dedi. Simge vagondakileri izlemeye başladı. Seslerini duyamıyorlardı. Diğer vagondaki Emre telefonunu çıkardıktan sonra Simge'ye bir şeyler söyledi. Sonra Simge de telefonunu çıkartıp Emre'ye bir şeyler söyledi. Gerçekten de az önce yaşadıkları olayı izliyorlardı. Simge “O zaman şimdi elektriklerin kesilmesi lazım,” derken izledikleri vagon karanlığa gömüldü. Şaşkınlıkları giderek artıyordu. Vagon tekrar aydınlandığında Simge “Bizi görmüyorlar mı?” diye sordu. İzledikleri vagondaki Emre koltuğa oturduğunda artık kendilerine doğru dönmüştü. Görmesi gerekiyordu. Emre “Hey!” diye bağırdı, el salladı, cama vurdu. Ama vagondakiler onları duyamıyor ve göremiyordu. Biraz sonra izledikleri Emre ayağa kalkarak vagonun diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. “Çekiç aramaya gidiyor,” dedi Simge. Bir süre sonra kendisinin de gittiğini gördü. “Onlar da şimdi orada başka bir sen ve ben mi görüyorlar?” diye sordu Emre. Simge “Bilmiyorum,” dedi ve devam etti. “Görmemeleri lazım. Başka vagonun olmaması gerekiyor.” “Burada birçok şeyin olmaması gerekiyor zaten. Ama oluyor!” diye bağırdı Emre. Simge “Bana neden bağıryorsun?” diye sordu. Bu sırada buldukları bölümün ışıkları söndü. Emre geldikleri bölüme doğru sinirli ve hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Yürürken de Simge'ye cevap veriyordu. “Bilmiyorum! Ama adımı daha önceden bildiğini çok iyi biliyorum!” dedi. Simge de arkasından yürümeye başladı. Nasıl açıklayacaktı ki adını sadece tahmin ettiğini? Doğru olan buydu. Ama hiç inandırıcı değildi. Hem de böyle bir durumun içindeyken. Onlar yürümeye devam ederken, geride bıraktıkları bölümün ışıkları tekrar yanmıştı bile. Emre eski yerine döndüğünde küfürler etmeye başladı. Biraz daha yaklaşan Simge, vagona yankılanan küfürlerin nedenini anladı.

4

Diğer vagona -yani birinci vagona- yine kendileri vardı. Simge “Allah'ım kafayı yiyeceğim ya!” dedi ve metroya bindiğinde tutunduğu demire tutunarak yavaş yavaş yere çömeldi. Ağlıyor muydu? Emre “Belki de yemişizdir!” diye bağırdı. “Başka nasıl böyle bir şey olabilir ki!” Simge, Emre'yi duymuyor gibiydi. Gözünün önüne yine görüntüler gelmeye başlamıştı. Bu defa beyaz bir yatak vardı. Üzerinde iki çıplak beden. Kırmızı koltuktaki çift şimdi ilişkiye giriyordu. Görüntüler parça parçaydı. Simge kendi yüzünü gördü. Gözlerini yakaladı. Acı mı vardı bu gözlerde? Neden olmasın? Ama acı değildi. Başka bir duygu. Ve yine Emre'nin sesiyle kendine geldi. “Bunlar bizim yaptıklarımızı yapmıyorlar,” dedi Emre. Simge zar zor ayağa kalktı ve diğer vagonu izlemeye başladı. İzledikleri Simge ve Emre, karşılıklı koltuklara karşılıklı bir şekilde oturmuşlardı. Simge “Belki de henüz yapmamışsınız,” dedi. “Nasıl yani?” diye sordu Emre. “Bilmiyorum. Diğer vagon geçmişi gösteriyordu. Belki bu da...” Simge'nin cümlesini Emre tamamladı. “Geleceği gösteriyordur.” İzledikleri Simge ayağa kalktı ve cebinden telefonunu çıkartıp konuşmaya başladı. Simge hemen telefonunu çıkartıp kontrol etti. Çekmiyordu. İzledikleri Simge'nin telefon konuşması bitmişti ve Emre ile hararetli bir konuşmaya başlamıştı. Bu sırada izledikleri Emre de telefonunu çıkarttı ve konuşmaya başladı. Emre'nin de telefon konuşması

kısa sürmüştü. Ve şimdi anlaşıldığı kadarıyla Simge'ye bağıyordu. Simge de ağlayarak ona bir şeyler söylüyordu. Emre birden Simge'nin boğazına sarıldı. Boğmaya çalışıyordu. İzlediklerine inanamıyorlardı. Önlerindeki camı yumruklayıp bağırmağa başladılar. Bir işe yaramadığının farkındaydılar ama yine de yaptılar. İzledikleri Simge ve Emre boğuşarak önlerine kadar gelmişti. Mücadele o kadar şiddetliydi ki yere düştüler. İzleyen taraftakiler camın altındaki dolap nedeniyle diğer tarafta neler olduğunu göremiyordu. Sonra Emre ayağa kalktı. Simge'nin da ayağa kalkmasını beklediler ama o kalkmadı. Simge "Ne oldu ya?" diye bağırdı. Sonra Emre yere eğildi ve Simge'yi kollarından sürükleyerek diğer bölüme doğru götürmeye başladı. Simge'nin gözleri kapalı ve hareketsizdi. Simge "Ne oldu ya orada? Ne oluyor?" diye bağıyordu. İzledikleri Emre, Simge'yle beraber diğer bölüme geçerek gözden kayboldu. Emre cama baka kalmıştı. Simge ağlamaya başladı. "Yaa neler oluyor burada? Lütfen. Çıkmak istiyorum," derken sözleri zar zor anlaşılıyordu. Emre etrafındaki camları yumruklamaya, bağırmağa başladı. "Hey! Kimse yok mu? Kimse yok mu? Olsa şaşardım zaten. Bence gecenin en büyük sürprizi olurdu! Tüm bu yaşananlardan daha büyük bir sürpriz!" Sonra buldukları bölümün ışıkları söndü. Tekrar diğer bölüme geçtiler.

Simge şimdi daha sakindi. Az öncesine kadar, kapılardaki acil çıkış kapakları akıllarına gelmemişti. Kapaklara baktıklarında, çevirmeleri gereken kolların orada olmadığını görünce de pek şaşırmadılar. Buldukları bölümden gördükleri diğer vagona yani üçüncü vagona bu kez kimse yoktu. Emre kapının camına başını dayamış, dışarıyı görmeye çalışıyordu. Aklına çok sevdiği film olan Geleceğe Dönüş geldi. Küçükken hep filmdeki gibi bir zaman makinesinin olmasını istemişti. Böylece evin içinde top oynarken kırdığı eşyaların, zamanda geriye doğru yolculuk yaparak kırılmasını önleyebilecek ve annesinden azar işitmeyecekti. Şimdi filmdeki DeLorean'e hiç benzemese de bir zaman makinesinin içindeydi. Ama kontrol kendisinde değildi. Simge ise koltukların birinde oturuyordu. Bir süre sessizce durdular. Simge hafızasının en uç noktalarını zorlayıp, parça parça gördüklerini birleştirip bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Sessizliği bozan Sarah Blasko'nun güzel sesi oldu. Simge'nin telefonu çalıyordu.

5

Önce birbirlerine baktılar. Simge telefonunu yavaşça çıkardı. O kadar yavaş hareket ediyordu ki, o cevap veremeden kapanacak diye düşündü Emre. Bütün cevapların, arayan kişide olduğundan emindi. Zaten Simge'nin yavaş hareket etmesinin nedeni de buydu. Telefonun melodisinde çalan, tekrar ve tekrar dinlemekten hiç bıkmadığı All I Want şarkısının bir an önce susması için yeryüzünde kutsal sayılmış her şeye -belki bir tanesi olsun duyar diye- Tanrı'ya, İsa'ya, Buda'ya, Zeus'a bile dua ediyordu Simge. Çünkü o da bir şeyden emindi. Az sonra her kiminle konuşacaksa, konuştukları hoşuna gitmeyecekti. Eğer bu bekleyiş sadece bir saniye daha sürseydi, Emre telefonu alıp açacaktı. Simge de bunu hissetmiş olmalı ki telefonu açtı. Emre merakla onu izliyordu. Simge "Efendim?" dedi. Telefondaki ses ona "Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu. Simge "Evet," dedi. "O halde itiraf et." "Neyi?" diye sordu Simge. "Neyi itiraf etmen gerektiğini çok iyi biliyorsun," diye cevapladı telefondaki ses. Simge'nin telefonu kapatmasından, Emre konuşmanın bittiğini anladı ve sordu. "Ne oldu?" "Bilmiyorum. Buradan çıkmak istiyorsan itiraf et dedi ve kapattı." "Neyi?" diye sordu Emre. Simge "Bilmiyorum," diye cevap verdi. Sonra Emre'nin de telefonu çaldı. Emre telefonu hemen açtı. "Alo!" Telefondaki ses "Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sordu. Emre "Evet!" diye cevapladı. "O halde itiraf etmesini sağla." Emre "Neyi?" diye bağırdı. "Neyi itiraf etmesi gerektiğini o çok iyi biliyor. Ve... Diğer bölümde biraz daha bekleyesdin... Kendi ölümünü de görecektin." Karşı taraf telefonu kapatmıştı. Emre telefonu yere fırlattı. Parçaları etrafa dağılırken bir tanesi Simge'nin oturduğu koltuğun altına geldi. "Bak kızım. Burada kalmaya hiç niyetim yok! Şimdi bana neler olduğunu söyle!"

Emre bunları söylerken Simge'ye doğru ilerliyordu. Simge "Bilmiyorum," derken ayağa kalktı. Emre, Simge'yi kollarından tutarak sarstı. Bir şeyler söylüyordu fakat Simge onu duymuyordu. Gözünün önüne yine görüntüler geldi. Hala yataktaydılar. Çocuk üzerindeydi ve hareketleri hızlanmıştı. Kısa bir süre sonra birleşmenin finali yaşandı. Çocuğun altındaki Simge gözlerini kapatmadan hemen önce, Simge o gözlerdeki duyguyu anladı. Pişmanlıktı. Sonra kendisi de gözlerini kapattı. Sıkıca. Sonra açtı.

İstasyondaki saatin yelkovanı 22:03'ten 22:04'e geldi. Simge metro istasyonunda bir bankta oturuyordu. Etrafına bakındı. Kimse yoktu. Az önce neler yaşanmıştı? Emin değildi. Ama emin olduğu bir şey vardı. Hemen telefonunu çıkardı ve birini aradı. Karşı tarafta telesekreter çıkmıştı. Simge konuşmaya başladı. "Alo. Aşkım... Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor... Aşkım çok özür dilerim... Ben, seni aldattım... Hem de en iyi arkadaşınla... Çok özür dilerim... Konuşmak istediğin zaman konuşalım." Simge telefonu kapattı ve ağlamaya başladı. Saat 22:05 olduğunda metro istasyona geldi. Kapıları açıldı ve yolcular inmeye başladı. Simge ikinci vagona girdi. Oldukça kalabalıktı. Güzel bir kızın ağladığını gören bir genç hemen yer verdi. Simge'nin aklına teşekkür etmek bile gelmedi. Oturdu. Aynı genç, Simge'ye bir de kağıt mendil uzattı. Simge titreyen elleri nedeniyle mendili alır almaz yere düşürdü. İkinci mendil uzatıldığında daha dikkatliydi. Teşekkür etmek aklına gelmediği gibi düşen mendili yerden almakta aklına gelmedi. Eğer aklına gelmiş olsaydı koltuğunun altındaki telefon parçasını görecekti. Simge sevgilisinden nasıl özür dileyeceğini, kağıt mendillerin sahibi genç ise ona bir şeyler içmek için nasıl teklifte bulunacağını düşünürken, metro bir sonraki istasyona doğru ilerliyordu.

SON